

En Boris Kartoff, rodó com una nou, era pintor de quadres. Feia quatre anys que havia arribat a Barcelona per fugir dels hiverns gelats de la seva Rússia natal.

—Barcelona m'encanta, té un clima ideal! —va dir a la senyora Victòria, que li va llogar el darrere de la seva botiga de llegums a canvi que li pintés uns cigrons ben rodons a la paret de davant del taulell.



A la rebotiga, en Boris Kartoff hi va instal·lar el seu taller de pintura. Hi pintava de memòria pagesos llaurant la terra, paisatges nevats i festes majors del seu país llunyà i, entre paperina de lleties i paperina de cigrons, en Boris Kartoff anava venent els seus quadres a la clientela de la senyora Victòria. Les coses li anaven bé, guanyava uns calerons i estava ben alimentat, i va adoptar un gat negre. Li va posar Kazimir.





El Kazimir era una ànima inquieta. Li agradava voltar. Sortia per la finestra del taller i vagarejava pels patis de l'interior de l'illa. I quan no gratava la terra dels testos del pati d'en Manel, l'adroguer, s'adormia dalt de la tàpia de la perruqueria de la Rosa, s'esmolava les ungles amb la bugada de bates d'en Lluís, el farmacèutic, o s'arraulia dins les capses de cartró buides de la botiga de queviures de la Carme. De manera que, mentre en Boris Kartoff pintava, el Kazimir voltava. I tots feliços.